

KBr Flama'22

Nanouch
Congost
“papa”

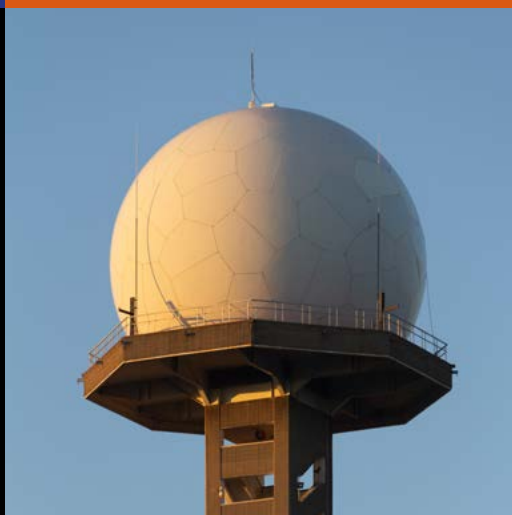
Guillermo
Fernández
*Los santos
inocentes*

Jordi
Miquel Riera
*Modus
imaginis*

Sílvia
Parés
*Owning
the Weather*

KBr Flama'22

El projecte *KBr Flama* neix amb l'objectiu de visibilitzar el talent més jove que surt de les escoles de fotografia de Barcelona. Per fer-ho, el centre de fotografia KBr Fundació MAPFRE compta amb la col·laboració imprescindible de Grisart, Idep Barcelona, IEFC i Elisava, Facultat de Disseny i Enginyeria de Barcelona, quatre entitats acadèmiques compromeses amb la docència i els estudis de fotografia.

L'exposició *KBr Flama'22* és la segona edició d'aquest projecte i presenta els treballs de **Nanouch Congost** (Girona, 1999), **Guillermo Fernández** (Granada, 1991), **Jordi Miquel Riera** (Girona, 1977) i **Sílvia Parés** (Vic, 1997). Els seus projectes van ser seleccionats mitjançant un acurat procés de visionament, en el qual van participar com a membres del jurat Horacio Fernández, Carles Guerra, Joana Hurtado i Arianna Rinaldo.

KBr Flama'22 presenta quatre projectes centrats en aspectes que van des de l'entorn –sia geogràfic o íntim– més proper als fotògrafs fins a recerques sobre la manipulació del temps i els seus desdoblaments, passant per la relació entre el so i la imatge. Nanouch Congost parteix

de la relació amb un pare absent per generar un retrat expandit de diverses persones properes i els seus llaços paternofilials. Guillermo Fernández mira cap a la realitat contemporània de la província de Granada, actual “regne” de la marihuana, amb una seqüència de fotografies nocturnes que revelen el que succeeix durant el tràfec de la nit. Jordi Miquel Riera proposa una experiència associativa entre imatge i so, mitjançant l’estret lligam entre tots dos estímuls en una de les seves sèries, i de manera més experimental i imaginativa en les altres dues. Sílvia Parés presenta el resultat d’una llarga recerca sobre la manipulació del temps i sobre els *chemtrails* (deixants químics) a partir de suposades teories de la conspiració de la geoenginyeria climàtica.

Nanouch Congost

“papa”

NANOUC CONGOST, sèrie “papa”, 2021 © Nanouch Congost

El projecte “*papa*”, de Nanouch Congost, sorgeix arran de la cerca interior de la seva pròpia identitat. Després de reconèixer la influència que ha tingut la relació amb el seu pare en el desenvolupament de la seva personalitat, comença a analitzar quina és la realitat d’aquesta relació i què representa en el nostre comportament aquesta influència tan directa, encara que es tracti d’un pare absent, com en aquest cas. El projecte consta d’una sèrie d’entrevistes en les quals Nanouch Congost demanava exactament el mateix a cada un dels participants: una fotografia d’arxiu del seu pare i que en fessin una descripció completament lliure. Finalment, els feia un retrat. Per fer la fotografia, els demanava que tanquessin els ulls i que pensessin en moments específics de la seva infantesa i de l’actualitat amb el seu pare; després els preguntava com se sentirien si els digués que són clavats al seu pare i, en el moment que obrien els ulls, els fotografiava.

Nanouch Congost (Girona, 1999) va estudiar a l’Escola d’Art i Superior de Disseny d’Olot i posteriorment Fotografia a l’escola Grisart de Barcelona.

"Descriure el meu pare és difícil perquè gairebé no el vaig conèixer. Tot i així, algunes coses en sé, pel que m'expliquen els del meu voltant. Era un home treballador, emprenedor, sempre amb mil idees rondant pel cap. També era una mica esvalotat, li agradava el risc i les aventures. Tot i que a vegades no parava molt per casa, era un bon home que estimava per sobre de tot la seva família. Ara el meu pare és un record, les fotos, les granges, en Martí, l'Uri, la mama i jo". **Marta**

Guillermo Fernández

Los santos inocentes

GUILLERMO FERNÁNDEZ, sèrie *Los santos inocentes*, 2019 © Guillermo Fernández

Los santos inocentes és un relat fotogràfic de la província de Granada en l'actualitat, un territori que torna a ser “regne”: el regne de la marihuana. Guillermo Fernández explora el pas de la nit al dia en una zona rural deprimida propera a la ciutat i revela l'activitat que s'hi veu obligada a fer la “generació perduda” després de la crisi econòmica del 2008 i l'esclat immediat de la bombolla immobiliària. Amb aquest projecte, Guillermo Fernández cerca les similituds entre el passat i el present, entre l'època que retrata Miguel Delibes a *Los santos inocentes* (1981) i l'actual, entre el sistema imposat per aquells cacics i el que actualment autoimposa a milers de joves l'acceptació que per a ells no hi ha futur. L'autor ens duu per una sèrie de paisatges nocturns d'antics olivars, camins rurals i els típics *cortijos* il·luminats per una llum artificial que ens marca el camí a seguir i fa de nexa d'unió entre els diferents escenaris plantejats. La trama culmina amb l'alba, quan la llum natural substitueix l'artificial i “il·lumina” la realitat que amaga la nit.

Guillermo Fernández (Granada, 1991) es va graduar en Belles Arts a la Universitat de Granada el 2017, i el 2019 va obtenir el màster en Fotografia i Disseny d'Elisava, Facultat de Disseny i Enginyeria de Barcelona.

Jordi Miquel Riera

Modus imaginis

JORDI MIQUEL RIERA, sèrie *Modus imaginis*, 2015-2017 © Jordi Miquel Riera

Modus imaginis neix de la voluntat d'explorar els límits de l'expressió fotogràfica i les seves possibilitats de suggestió dels sentits. En les tres sèries fotogràfiques que componen el projecte, Jordi Miquel Riera posa en relació dos d'aquests sentits: la vista i l'oïda, capacitats sensorials basades en la percepció d'estímuls per mitjà d'ones, lumíniques en el primer cas i sonores en el segon. D'aquesta manera, *Modus imaginis* –el to de la imatge en llatí– explora les possibilitats de la fotografia per captar instants no tan sols visuals, sinó també sonors. En la primera sèrie, l'autor vol transmetre les sensacions que els sons li van provocar en el moment de captar-los o d'experimentar-los. Per això va prestar una especial atenció als sons primigenis, com els de l'aigua o del vent. En la segona, proposa fotografies en les quals predomina el color negre i que volen representar o suscitar un so en la imaginació auditiva de l'espectador. I, finalment, en la tercera sèrie s'interessa per la dimensió física del so. Les ones sonores tenen una energia, una dimensió en l'espai que, d'alguna manera, es pot considerar la matèria mateixa de què estan constituïdes. En aquesta sèrie, l'autor va mirar d'enregistrar i captar de manera plàstica i visual la transformació de la sonoritat en matèria fent servir explosius sobre paper fotogràfic.

Jordi Miquel Riera (Girona, 1977) es va graduar en Fotografia a l'Institut d'Estudis Fotogràfics de Catalunya (IEFC) el 2017, amb les especialitzacions de Positvat amb procediments antics, Paisatge i Entorn, i Figura i Nu.

Sílvia Parés

Owning the Weather

SÍLVIA PARÉS, *Owning the Weather*, 2019-2020 © Sílvia Parés

Owning the Weather sorgeix d'una mirada escèptica cap al cel, que desemboca en una recerca sobre el fenomen de la manipulació climàtica. El 2018, Sílvia Parés comença a navegar entre els claroscurs definits per la conspiració dels anomenats *chemtrails* (deixants químics que alliberen els motors dels avions) i els fets que narra la història de l'enginyeria climàtica. En una contemporaneïtat amenaçada pels possibles efectes del canvi climàtic, Sílvia Parés teixeix una constel·lació que convida a confeccionar nous imaginaris lluny de la narrativa apocalíptica emprada per la indústria audiovisual i els mitjans de comunicació. Imatges d'arxiu, fotografies de l'autora, textos i un vídeo generatiu es combinen per explorar el passat, pensar el present i imaginar el futur dels nostres cels.

Sílvia Parés (Vic, 1997) es va graduar el 2020 en Fotografia i Mitjans Audiovisuals a l'Idep Barcelona, on també va fer un postgrau en Il·lustració Aplicada.

FACT

LÍNIES AL CEL IDENTIFICADES!! MOSTRES ANALITZADES!!!! A partir de les mostres obtingudes en camps contaminats amb JP-8 a Maryland i a

Pennsilvània, avui (18/09/97), el director del laboratori Aqua-tech Environmental ha

que el dibromur d'etilè, també conegut com a DBE, ha estat el contaminant trobat en les mostres de

combustible i d'aigua preses per agricultors, pilots i conductors de camions cisterna. El DBE és

una de les substàncies més estretament controlades per l'EPA [sigles en anglès de l'Agència de

Protecció Ambiental dels Estats Units] i fou prohibida el 1983 per ser considerada cancerígena.

El DBE és un pesticida que segons que sembla s'està introduint en el combustible de aviació i

espargint diàriament i sense parar en els nostres cels. Les línies que omplen els nostres cels no

són deixants de condensació. Aquestes línies s'espargeixen i poden persistir durant hores, tot

filtrant-se cap avall lentament cap a unes plagues desprevingudes, i suposo que nosaltres som la

PLAGA. [...] Que potser no forma part, això, del seu pla per controlar la població? Per descomptat,

no és una substància química perfecta. [...] Pilots tingueu en compte que l'escampament de

JP-8 juntament amb aquestes substàncies químiques està matant la gent. [...] Els avions

també deixen un bonic deixant (no tòxic) de vapor quan l'escalfor de les turbines entra

amb l'aire fred que condensa les gotes d'aigua i les transforma en vapor. Aquestes línies es

dissolten suaument en el cel blau. Aleshores, què els diferencia [aquestes avions] dels avions

militars? La resposta és senzilla: el combustible JP-8+100, que és veritablement nefast.

entra en contacte amb la llum del sol es torna de color porpra, i després es dissipa en una Broma

Porpra. Aleshores, què és, aquesta Broma Porpra? Es va dur una mostra de combustible JP-8+100 a un

laboratori independent (NO FINANÇAT PEL GOVERN) i es va analitzar.

La mostra va revelar Dues substàncies tòxiques.

1. Dibromur d'etilè

OPEN YOUR EYES SHEP! [...] Ja era prou dolent que juguessin amb l'Aigua; ara ho han de fer amb l'Aire? I després d'això què vindrà? L'Aire Embotellat! Tot plegat fa

part d'un nou Programa Governamental de Despoblament.

Fragments de l'arxiu de text GENOCIDE.TXT de la

lletra de correu de BITMAR, setembre del 1997. <http://web.archive.org/web/2000081817333/azwest.net/user/slim/GENOCIDE.TXT>

Nota: En la traducció s'ha respectat l'ús de les majúscules de l'original.

